

(המשך מעמוד 25)

גארד שיחק בצורה מעולה בסרטיו של לוי, טוב קורטני גילם בצורה רגישה ומשכנעת את החייל התמים בלמען ידעו. **טראנס סטאמפ** התעלה בתפקיד של פסיכי הסרתרבות (האטוט), וקיבל על כך את הפרס בפסטיבל בקאן.

סטאטיס יאלאליס יצר דמות מעניינת של יונג, התולס על אמריקה (אמריקה אמריקה). **רוברט הירש** שיחק בהומור, אם כי בצורה קצת מתחכמת ושטחית, כמה וכמה דמויות שונות (לעולם לא בשבת). **בלמונדו** הבה את הלב בהרפתקאות בריו, **מרצ'ינו מסטרוריאני** היה מצויין ב-1/2, **וריצ'ארד ברטון** הוכיח את עצמו, טוב, כשחקן גדול בהלילה של האיגואנה, ובבוס.

אבל על כולם עלה **פיטר אונזול**. הוא העניק למלך הנרי השני (בוסט) לא רק את כשרון המשחק שלו, אלא גם את אישיותו המרתקת. אמנם אין דבר קל יותר מאשר לשחק מלך גאה, קאפריזי ומפונק, והד תפקיד כולו בנוי על אפקטים חיצוניים.

אורסולה אנדרס באימת וגם פראנק, פטי, יול וכו'

קלים לביצוע. אבל פיטר אונזול שיחק את התפקיד הקל הזה כמו שאיש עדיין לא שיחק אותו, עם כל שריר וכל אבר בגופו, עם כל חלק של נשמתו.

גם בשחקניות לא היה השנה מהטור, **פרנסואז דורליאק** (האיש מריו, הבאר בוז), **שירלי מקניין** (הרוזטריסט ה צהוב), **וירנה לזי** (הבובות), **מוליקה זיטי** (הבובות) — כל אלה ביצעו בכשרון תפקידים טובים. אבל על כולם עלתה **סמנדה אנאר**, שיועצה את הצופים, ואת מחלקי הפרסים בפסטיבל בקאן, במיש חקה המצוינת כנערה עירנית, אוהבת-חיים, הנכלאת במרתף על-ידי משוגע המאוהב בה (האטוט).

מצב שחקני-המישנה היה רע יותר. מבין הגברים קשה למצוא אחד שביצע תפקיד ראוי לציון, מלבד **פיטר יוסטינוב** שהיה גולם מצחיק ומסורבל בטופקאפי.

בין שחקניות-המישנה בלטה **שרה מיי** גם בתפקיד סקסי של משרתת מושחתת (המשרתת). בלטה גם **דליה פרידלנדר**, כרחקה המחפשת בעל בלעולם לא בשבת, ו**שושנה שני** בתפקיד קטנטן של שחקנית בחור בלבנה. הטובה מכולן היתה **דליה קורדובה** בתור זקנה פתיתת, מגוחכת, בעלת עבר עשיר, בזורבה היווני.

★ ★ ★

הקהל הישראלי זכה לראות השנה שח קנים אמיתיים — ולא על הבד בלבד. הוא יכול היה כמעט למשש את קירק רוג' **לאס**, או לפחות לחוות בו מבעד לגדר ההסרה ברמלה או בירושלים. הוא יכול היה להעריך את **אורסולה אנדרס** ככור בעטמבל באילת, לחכות ליול **בריו** ב פתח מלון דן, לשמוע מקרוב על התקפות העצבים של **פסקל פטי**, ועל בילויי האינטימיים של **פרינק סינטרה**.

כל זה אמנם לא עזר הרבה לאמנות הקולנוע בארץ, אבל זה עזר לכלכלה הישראלי, ולקהל הישראלי.

זהו, פחות או יותר, יכול הסרטים והי שחקנים של שנת תשכ"ה. כל מה שאפשר לקוות הוא שהשנה הבאה תהיה טובה יותר.

ספרי הביוגרפיה של האמן הבלתי-מעורר. סרטי הגל הצרפתי החדש כמו ציד גבי רימן, הגריו המתוק ומאהב לחמרי שה ימים, הוכיחו שוב שלגל החדש אין כבר מה לחדש, למרות שהוא עושה זאת בצורה משעשעת מאד. סרטי הגל האנגלי החדש כמו **נפתולי התאווה**, **לאן נלק**, הוכיחו את אותו הדבר, בפחות חן. הסרטים הגדולים של שני הגלים הללו לא הגיעו ארצה.

האנשים שהצליחו השנה להוציא את כל הארץ מכליה היו גיימס בונד, אדי קונסטנטין וכל חבריהם, המרגלים והאנטי-מרגלים. פייפ דה-ברוקה קנה את עולמו בפראודיה משעשעת על סרטי הריגול (הרפתקאות בריו), והביא אחריו גל של פארודיות וחיקויים מוצלחים: **שליחות סודית לפראנ**, **הבארבון**, **מאמרי קה באהבה**, **סוכן פ.ב.אי. 117**, ובלתי-מוצלחים.

אבל סרטי-הריגול לא הצליחו לגנוב את ההצלחה מסרטי האלימות והמין גוסט **בציפורני תתות-המין**, פעם **גנב תמיד גנב**, או מקומדיות-מין קלושות כמו **הפקס והנערה הרווקה**, **נשקני טיפשו**, **הבובות**, ועוד. או מסרטי הפעולה הטובים: **הרוצחים**, **טופקאפי**.

★ ★ ★

ישראל זכתה השנה לניצחון בינלאומי, כש**לאול שבת** השיג את הפרס הראשון בפסטיבל סאן-פרנציסקו, דבר שלא ופריע לה להמשיך לייצר סרטים מסחריים ברמה בינונית, כמו לעולם לא בשבת, **הבו בנות לאילת ושמונה בעקבות אחד**, או סרטים יומרניים ברמה נמוכה, כמו **מורדי האור** ו**כלוב הזכוכית**. הנסיון האמנותי היחיד שהיה כאן (חור **בלבנה**) זכה אמנם לביקורות טובות, אבל נכשל מבחינה מסחרית. זה היה סרט מסורף, מצחיק, על קיוסק במידבר, ההופך ל עיר-סרטים, ועל עיר-סרטים ההופכת למדינת-שיכונים. הכישלון שלו דחה, למי יודע כמה זמן, את עתיד הסרט האמנותי בארץ.

גם מורדי האור וגם כלוב הזכוכית היו סרטי קופרודוקציה. שניהם נעשו עם הרבה כוונות טובות, ושניהם נכשלו בשלון מצער. בכלוב הזכוכית ניסה הבמאי, פיליפ ארטיס, לתאר בנוסח הירושמה אהובתו, או היליה, את השינויים החלים בארבע נשנות עקב משפט אייכמן. הוא לא הצליח לתאר לא נפשות ולא שינויים. הוא אפילו לא הצליח לחקות כראוי את אלן רנה ואנטוניוני.

הכשלון של מורדי האור היה עוד גדול מזה של כלוב הזכוכית. הראשון היה דומה לפחות לסרט, אם כי לסרט רע. השני גם לזה לא היה דומה. הבמאי אלכסנדר הרמתי העמיד על הבד כמה ערבים רעים, כמה ערבים טובים, ישראלי טוב ואמריקאי, שהיא רעה ופחדנית בי תחילת הסרט וטובה ואמיצה בסוף הסרט. הוא עשה את זה כדי להראות שיש ערבים טובים ויש רעים, וסוף הרעים למות, וסוף הטובים לנצח. הוא הצליח.

★ ★ ★

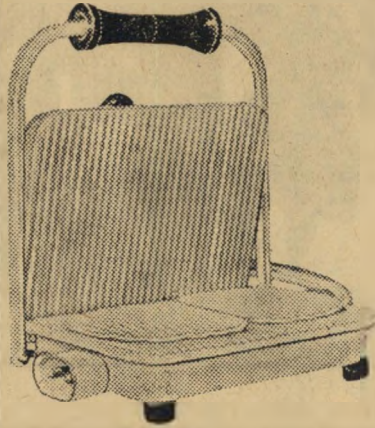
אבל את הכשרונות האמנותיים הגדולים ביותר הביאה ארצה השנה, כמו בכל הי שנים, ארצות-הברית. בסרט גדול ומפואר (**הארלו**) היא העלתה את מה שנשאר מ בין הארלו, פצצת-המין של שנות העשרים, לאחר שטיפלו בה הסרטיאים, במאים, ו שחקנים לא-מוכשרים.

בסרט מפואר אחר היא הביאה גירסה עלובה, לא-מעניינת, המבוצעת בלי הש ראה, אם כי בליטוש, של המחזמר הפופולארי **גבירתית הנאוה**, גירסה שזכתה לאוס קארים, לתשבחות, ולהצלחה קופתית מסת ררת. את ההצלחה הקופתית אפשר להס כיר בטעמו הבינוני של הקהל, את האוס קארים והתשבחות אפשר להסכיר בטעמם הבינוני של מחלקי האוסקארים והתשבחות. קשה למצוא לזה הסבר אחר.

כישלון מצער יותר היה כשלונה של **אמילי שהפכה אמריקאית**. זה היה סרט רציני, בעל כחנות טובות, שבא להר קיע את היסטריית-הגבורה במלחמה. הוא נכשל למרות כמה קטעי-סאטירה טובים שהיו בו, מפני שיוצרו התייחסו לנושאם ברצינות של מטיפים, הפכו את סרטם ל-הצגה ארוכה, מגוחכת לעיתים, ומשעממת. שנת תשכ"ה היתה אמנם ענייה בסרטים טובים, אבל היא היתה, לעומת זאת, עשיר רה בשחקנים טובים. השחקן **דירק ברי**

המתנה השימושית ביותר לקראת החגים "טוסטר-פיצה" הטוסטר גרילר מתוצרת

אמקא

בטוסטר-פיצה ניתן להכין מטעמי מאפה, בשר, דגים, ירקות וכדו תוך שניות מספר וחוברת מרש-מים אפשר להשיג חינם בכל חנויות החשמל. ה"טוסטר-פיצה" בנוי על עקרון של הוצאת השומן ממיני המאכל על-ידי פעולת חימום מהירה ביותר. הוא מצוייד בגוף חימום המאפשר הכנת הטוסט או הגריל תוך 20 שניות.

ה"טוסטר-פיצה" זכה להצלחה כבירה בתערוכת בנין ובית 1965 והוא מומלץ ע"י רופאים גם לחולי קיבה, מחלימים ולאנשים הנוטים להשמנה.

ה"טוסטר-פיצה" הוא דגם מוקטן ממכשיר הטוסטר תוצרת אמקא הנמצאים כבר בשימוש במסעדות וקיוסקים והוא מותאם לצרכי עקרת הבית.

"טוסטר-פיצה" מיוצר ע"י ביח"ר "אמקא" יצרני מגהצי אינפרא-קל הנודעים ואין כל קשר בינו לבין מכשירים דומים הנמצאים בשוק.

להשיג בחנויות חשמל מובחרות.

מושבים קדמיים הנתנים להטייה, עד כדי מצב שכובה, בסימקה 1000 דגם 1966, אלה הם רק חלק מהחדושים וה-שכלולים בדגם החדש של סימקה 1000, בין היתר: לוח שעונים מפואר, חלונות-רוח חדישים, מושבים אחוריים הנתנים לקפול ויוצרים תא מטען בשעת הצורך. מראה חדש ומפואר לרפוד הפנימי. סימקה 1000 דגם 1966 נמכרת בארץ בשלשה טפוסים: רגילה לוקס וגרנד לוקס. המחיר החל מ-13.300 ל"י.